Lieta Nr.C33590416
Lietas arhīva Nr.CA-0160-18/10

ECLI:LV:KUAT:2018:0521.C33590416.5.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Liepājā 2018.gada 21.maijā

Kurzemes apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētāja: Z.Zaiceva
tiesneši A.Klaiše un R.Vīva
ar sekretāri E.Mazo

izskatīja atklātā tiesas sēdē apelācijas kārtībā civillietu /persona E/ un /persona F/ prasībā pret Biedrību "Privātmāju ciemats "Gundegas"" par līguma parakstīšanu noteiktā redakcijā sakarā ar /persona E/ un /persona F/ apelācijas sūdzību par Rīgas rajona tiesas 2017.gada 8.novembra spriedumu.

Aprakstošā daļa

/persona E/ un /persona F/ cēluši tiesā prasību pret Biedrību "Privātmāju ciemats "Gundegas"" par līguma parakstīšanu noteiktā redakcijā, lūdzot uzlikt par pienākumu atbildētājai parakstīt ar katru prasītāju līgumu par notekūdeņu attīrīšanas ietaišu lietošanu, redakcijā, kas pievienota prasības pieteikumam, ņemot vērā lietas izskatīšanas laikā pierādīto un noteikto maksu par attīrīšanas ietaišu lietošanu vienai dzīvojamai mājai ciematā; aizliegt prasītājai līdz sprieduma spēkā stāšanās dienai atvienot prasītāju nekustamo īpašumu no notekūdeņu attīrīšanas ietaisēm; atzīt, ka līdz līguma par notekūdeņu attīrīšanas ietaišu lietošanu parakstīšanas dienai prasītājiem nav parāda saistību pret atbildētāju; piedzīt no atbildētājas par labu prasītājiem visus tiesāšanās izdevumus.

Prasības pieteikumā norādīts, ka prasītāji saņēmuši atbildētājas pretenzijas, no kurām uzzinājuši, ka Mežārēs, Babītes pagasts ir izveidota Biedrība "Privātmāju ciemats "Gundegas"". Pretenzijās norādīts, ka atbildētāja uz nomas līguma pamata pārņēmusi ciemata attīrīšanas ietaišu apkopi un uzturēšanu un ka ar atbildētājas 2012.gada 14.jūnija kopsapulces lēmumu Nr.1 noteikta maksa par attīrīšanas ietaišu lietošanu vienai dzīvojamai mājai 15 LVL, kas sastāda 21,34 EUR. Pretenzijās norādīts uz prasītāju pienākumu parakstīt līgumu par notekūdeņu attīrīšanas ietaišu lietošanu, ciemata infrastruktūras uzturēšanu un parāda samaksu. Prasītāji piekrīt, ka izmanto attīrīšanas ietaises, tomēr uzskata, ka atbildētājai ir jāpierāda cenas ekonomiskais pamatojums, kā arī tas ka prasītāji izmanto kanalizāciju, kas pieder trešai personai. Prasītāji norāda, ka pretenzijai pielikumā atradies līguma projekts, kurā maksa par ietaišu lietošanu noteikta 22 EUR mēnesī, t.i., cena noapaļota uz augšu. Tāpat prasītāji norāda, ka tiem pieder viens nekustamais īpašums, kas sadalīts dzīvokļos, līdz ar to nav saprotama atbildētāja rīcība prasīt no katra atbildētāja 22 EUR mēnesī, nevis 11 EUR mēnesī. Bez tam prasītāji norāda, ka nav bijuši informēti par biedrības dibināšanu, biedrības pieņemtajiem lēmumiem. Uzskata, ka atbildētājas pienākums ir ekonomiski pamatot un izskaidrot no kā veidojas izmaksas par ciemata uzturēšanu.

Prasība pamatota uz Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 11.pantu, Dzīvokļa īpašuma likuma 16.pantu, Paziņošanas likuma 3.panta piekto daļu, Patērētāju aizsardzības likuma 3.panta otro daļu, 5.panta pirmās daļas 3., 5. punktu.

Ar Rīgas rajona tiesas 2017.gada 8.novembra spriedumu prasība noraidīta no katra prasītāja par labu atbildētājai piedzīti ar lietas vešanu saistītie izdevumi par advokāta palīdzību 175 EUR, no /persona F/ par labu valstij piedzīta valsts nodeva 71,14 EUR un no abiem prasītājiem par labu valstij piedzīti ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 8,11 EUR apmērā no katra.

Novērtējot prasītāju norādīto, ka viņi nav aicināti uz sapulci kurā lemts par biedrības dibināšanu, tiesa secinājusi, ka no lietas materiāliem redzams, ka prasītāji ir informēti un aicināti gan apspriest visus nepieciešamos jautājumus saistībā ar kanalizācijas sistēmas uzturēšanu, gan biedrības dibināšanu.

Tiesa konstatējusi, ka lietā ir iesniegti pierādījumi, kas apliecina, ka atbildētāja uz tiesiska pamata izmanto notekūdeņu attīrīšanas ietaises, kā arī pamatoti ir noteikusi maksu par attīrīšanas ietaišu lietošanu vienai dzīvojamai mājai.

Tiesa atzinusi, ka tas apstāklis, ka prasītāji dzīvo dvīņu mājā, nenozīmē, ka noteiktā maksa viņiem jāmaksā uz pusēm, jo katrai mājas daļai ir sava vannas istaba un citas labierīcības, zemesgrāmatā ir reģistrēti atsevišķi dzīvokļa īpašumi, līdz ar to tiesa atzinusi, ka maksa ir jāmaksā par katru dzīvokļa īpašumu, nevis māju kā vienu veselumu.

Tiesa uzskatījusi, ka vienas atsevišķas mājas īpašnieki nevar prasīt sev no pārējo dzīvojamo māju īpašnieku noslēgtajiem līgumiem atšķirīgus nosacījumus, norādot, ka tikai visu dzīvojamo māju īpašnieku kompetencē ir savstarpēji vienoties par savādāku līguma nosacījumu iekļaušanu līgumā nekā to piedāvā atbildētāja.

Par nepamatotu tiesa uzskatījusi prasītāju atsauci uz Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 3., 5.pantu, jo nekonstatē minētajās tiesību normās paredzētos pamatus līguma noteikumu atzīšanai par neatbilstošiem līgumslēdzēju pušu tiesiskās vienlīdzības principam vai par netaisnīgiem, vai ka tie būtu pretrunā labticīguma prasībām.

Tiesa atzinusi, ka prasība par pienākuma uzlikšanu atbildētājai noslēgt ar prasītājiem līgumu saskaņā ar prasītāju iesniegto līguma projektu ir noraidāma, jo saskaņā ar Civillikuma 1533.panta pirmo daļu līgums uzskatāms par galīgi noslēgtu tikai tad, kad starp līdzējiem notikusi pilnīga vienošanās par darījuma būtiskām sastāvdaļām. Tiesa ņēmusi vērā Civillikuma 1470., 1534.pantā paredzēto un novērtējusi, ka prasītāju piedāvātais līguma projekts satur ne vien darījuma būtiskās sastāvdaļas, bet arī blakus noteikumus, kas nav apspriesti starp pusēm.

Tāpat tiesa atzinusi, ka noraidāma ir prasība daļā, kurā lūgts atzīt, ka prasītājiem līdz līguma parakstīšanas dienai nav parādsaistību pret atbildētāju. Tiesa konstatējusi, ka pakalpojums prasītājiem atslēgts 2017.gada 28.aprīlī, savukārt līdz minētajam datumam prasītāji attīrīšanas ietaises ir izmantojuši. Tiesa ņēmusi vērā, ka prasītāji piekrīt, ka izmanto notekūdeņu attīrīšanas ietaises un piekrīt veikt apmaksu par izmantošanu, bet nepiekrīt atbildētāja

noteiktai maksai un parāda summai.

Tiesa norādījusi, ka tai nav iespējams izvērtēt parāda summas pamatotību, jo pretprasība par parāda piedziņu nav iesniegta, bet secinājusi, ka nav likumīgi atzīt, ka prasītājiem vispār nav nekādu saistību pret atbildētāju.

Par šo tiesas spriedumu apelācijas sūdzību iesnieguši prasītāji.

Prasītāji uzskata, ka tiesa kļūdaini atzinusi, ka prasītāji bija informēti par biedrības dibināšanu, norādot, ka prasītāji nekad nav devuši piekrišanu saņemt korespondenci uz e-pastiem, paziņojumi nav parakstīti ar drošo elektronisko parakstu, paziņojumi ir nosūtīti uz e-pastiem, kas prasītājiem nav zināmi.

Apelācijas sūdzībā norādīts, ka lietā pastāv strīds kādu iemeslu dēļ biedrība, kam nav peļņas gūšanas rakstura, uzspiež noslēgt līgumu, nosakot maksu kurai nav pamata. Uzskata, ka atbildētājai ir jāpierāda, ka noteiktā maksa ir taisnīga un objektīva. Norāda, ka pirmās instances tiesa minēto apstākli pilnībā nav izvērtējusi un nav devusi pamatojumu kādu iemeslu dēļ līgums slēdzams ar noteiktu maksu. Bez tam prasītāji vērš uzmanību, ka atbildētājs ir monopolists ciematā un kanalizācijas pieslēgšana nav iespējama pie cita pakalpojuma sniedzēja. Uzskata, ka atbildētājam jāsniedz pilna informācija par maksas noteikšanas metodiku.

Apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka no atbildētājas iesniegtajiem gada pārskatiem nav iespējams secināt kādas izmaksas pastāv kanalizācijas uzturēšanai, nav iesniegti pierādījumi, ka maksa par kanalizācijas uzturēšanu 22 EUR mēnesī ir pamatota, ka visas mājas ciematā maksā šādu summu. Tāpat norāda, ka nav iesniegta tehniskā dokumentācija, kas pierāda, ka prasītāji izmanto kanalizāciju.

Prasītāji uzskata, ka pirmās instances tiesa nav izvērtējusi iesniegtos līgumus, norādot, ka līguma redakcija, kuru piedāvā atbildētāja, satur informāciju, ka maksa 22 EUR tiek noteikta par pakalpojumiem – kanalizācijas uzturēšana, sniega tīrīšana. No minētā izriet, ka maksa ir noteikta ne tikai par kanalizāciju, bet arī par pakalpojumiem, kas prasītājiem nav vajadzīgi, kas savukārt nozīmē, ka maksa par kanalizāciju nav 22 EUR mēnesī. Prasītāji norāda, ka vēlas noslēgt līgumu tikai par kanalizācijas pakalpojumu, līdz ar to nav saprotams kādu iemeslu dēļ atbildētāja uzspiež slēgt līgumu par visiem pakalpojumiem.

Prasītāji norāda, ka saskaņā ar zemesgrāmatas izdruku viņiem pieder viens nekustamais īpašums (māja), kas sadalīts dzīvokļos un attiecīgi katram prasītājam pieder viens dzīvokļa īpašums. Atbildētāja nosaka maksu par attīrīšanas ietaišu lietošanu vienai dzīvojamai mājai 22 EUR mēnesī, bet no prasītājiem tiek prasīti 22 EUR no katra. Prasītāji uzskata, ka tiesa nepamatoti ir norādījusi, ka prasītāji vēlas saņemt atšķirīgus noteikumus, jo prasītāju māja ir pieslēgta kanalizācijai ar vienu vadu, līdz ar to māja izmanto vienu nevis divas kanalizācijas.

Tiesas sēdē prasītāju pilnvarotā pārstāve /persona G/ prasību un apelācijas sūdzību uzturēja daļā par pienākuma uzlikšanu atbildētājai noslēgt ar prasītājiem līgumu saskaņā ar prasītāju iesniegto līguma projektu, ņemot vērā lietas izskatīšanas laikā pierādīto un noteikto maksu par attīrīšanas ietaišu lietošanu vienai mājai, papildus izsakot minējumu, ka šī summa varētu būt 11 EUR mēnesī. Bez tam paskaidroja, ka pārējos atbildētājas piedāvātos pakalpojumus prasītāji neizmanto, līdz ar to nav pamata par tiem maksāt. Prasītāju pārstāve apelācijas instances tiesā pārējā daļā prasību neuzturēja.

Atbildētājas pārstāvis /persona H/ paskaidroja, ka atbildētājas līguma projektā norādīta maksa 22 EUR mēnesī ietver sevī ne tikai kanalizācijas pakalpojumu, bet aptver arī citus ar ciemata infrastruktūras apsaimniekošanu saistītos izdevumu. Turklāt minētā summa ir mainīga.

Motīvu daļa

Tā kā apelācijas instances tiesā prasība tika uzturēta tikai daļā par pienākuma uzlikšanu atbildētājai noslēgt ar prasītājiem līgumu saskaņā ar prasītāju iesniegto līguma projektu par kanalizācijas pakalpojumu, pārējā daļā - atzīt, ka prasītājiem līdz līguma parakstīšanas dienai nav parādsaistību pret atbildētāju, tiesvedība lietā izbeidzama.

Pārbaudījusi pierādījumus, noklausījusies pušu paskaidrojumus, tiesas kolēģija uzskata, ka prasība daļā par pienākuma uzlikšanu atbildētājai noslēgt ar prasītājiem līgumu saskaņā ar prasītāju iesniegto līguma projektu par kanalizācijas pakalpojumu, ir nepamatota un noraidāma.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 426.panta pirmo daļu, apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības sakarā ar apelācijas sūdzību un pretapelācijas sūdzību tādā apjomā, kā lūgts šajās sūdzībās.

Civilprocesa likuma 430.panta trešā daļa noteic, ka fakti, kas konstatēti pirmās instances tiesā, apelācijas instances tiesā nav jāpārbauda, ja tie nav apstrīdēti apelācijas sūdzībā.

Tā, lietā strīds nepastāv to, ka prasītājam /persona E/ pieder dzīvokļa īpašums /adrese A/un kopīpašuma domājamā daļa no daudzdzīvokļu mājas, zemes 1941/3919, savukārt prasītājam /persona F/ pieder dzīvokļa īpašums /adrese B/un kopīpašuma domājamā daļa no daudzdzīvokļu mājas, zemes 1619/3919.

Tāpat, strīds nepastāv par to, ka atbildētāja, biedrība "Privātmāju ciemats "Gundegas"" 2012.gada 28.jūnijā reģistrēta LR UR Biedrību un nodibinājumu reģistrā un ka abi prasītāji nav šīs biedrības biedri.

Nav strīds arī par to, ka 2017.gada 28.aprīlī prasītāju īpašumi ir atslēgti no notekūdeņu attīrīšanas ietaisēm (lietas 64.lapa).

Civilprocesa likuma 1.panta pirmā daļa garantē personas tiesības uz savu aizskarto vai apstrīdēto civilo tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu aizsardzību tiesā.

Prasītāji norādījuši, ka viņu tiesību aizskārums radies saņemot atbildētājas pretenzijas par parādu, kas izveidojies par notekūdeņu attīrīšanas ietaišu lietošanu un ciemata infrastruktūras uzturēšanu attiecīgā laika posmā. Vienlaikus pretenzijās norādīts uz prasītāju pienākumu noslēgt piedāvāto līgumu par notekūdeņu attīrīšanas ietaišu lietošanu un ciemata infrastruktūras uzturēšanu (lietas 12.-18.lapa), kura noteikumus prasītājiem nav iespējams grozīt, jo prasītāji nepiekrīt piedāvātajam pakalpojumu apjomam un maksai par to.

Civillikums 1402.pants paredz, ka saistību tiesības rodas vai nu no tiesiska darījuma, vai neatļautas darbības, vai pēc likuma.

Tiesas kolēģijas ieskatā nav pamata secināt, ka ir noticis prasītāju tiesību aizskārums pretenzijās norādīto parāda summu apmērā, jo lietā ir nodibināts, ka konkrētajā gadījumā pušu starpā nav izveidojusies saistība uz kāda no Civillikuma 1402.pantā paredzētajiem pamatiem, proti, lietā ir nodibināts, ka pušu starpā nav noslēgta vienošanās par attiecīgo pakalpojumu sniegšanu, tāpat nav nodibināts, ka prasītāju pienākums maksāt par atbildētājas sniegtajiem pakalpojumiem izriet no likuma vai neatļautas darbības.

Līdz ar to par nepamatotu atzīstams pirmās instances tiesas secinājums, ka tā kā atbildētāja uz tiesiska pamata lieto ūdens attīrīšanas iekārtas, tā pamatoti noteikusi maksu par attīrīšanas ietaišu lietošanu, turklāt šīs maksas apmēra noteikšana ir visu ciemata dzīvojamo māju īpašnieku kompetencē un prasītājiem tā ir saistoša, jo pirmās instances tiesa nav norādījusi normatīvo aktu, uz kura pamata šāds secinājums izdarīts.

Turklāt, šāds secinājums nevar izrietēt no Dzīvokļa īpašuma likuma, jo Augstākās tiesas 2018.gada 12.aprīļa spriedumā lietā SKC-87/2018, strīdā par ūdensapgādes un kanalizācijas pakalpojumu sniegšanu privātmāju ciematā atzīts, ka konkrētajā gadījumā starp nekustamā īpašuma īpašnieku un biedrību, kas nodibināta ar mērķi apsaimniekot attiecīgo ciematu, nepastāv apstākļi, kas liecinātu, ka prasītājiem un atbildētājai būtu kopīpašuma tiesības uz kādu nekustamo īpašumu Civillikuma 1067.panta izpratnē. Līdz ar to Augstākā tiesa secinājusi, ka nav konstatējama Dzīvokļa īpašuma likuma normu (kas noteic dzīvokļa īpašnieku – kopīpašuma domājamās daļas- īpašnieku pienākumus) tiesiskā sastāva pazīmju un izskatāmā strīda gadījuma (pienākumu segt citai personai piederoša īpašuma apsaimniekošanas un uzturēšanas izdevumus) faktiskā sastāva tāda būtiska līdzība, kas būtu priekšnoteikums analoģijas pielietošanai un Dzīvokļa īpašuma likuma normu piemērošanai, risinot strīdu starp privātmāju ciematā esošu atsevišķu

nekustamo īpašumu īpašniekiem.

Lietas izskatīšanas gaitā nodibināts, ka atbildētāja līdz šim nav cēlusi prasību tiesā par Pretenzijās minētā parāda piedziņu.

Savukārt, prasītāji neapstrīd faktu, ka vēlas saņemt ūdens attīrīšanas un kanalizācijas pakalpojumu, kā arī uzskata, ka par saņemtajiem pakalpojumiem ir jāmaksā, taču uzskata, ka pušu starpā ir jāpanāk vienošanās par attiecīgu pakalpojumu sniegšanu un jānoslēdz līgums, redakcijā, kādu prasības pieteikumam pievienojuši prasītāji, jo prasītāji nepiekrīt maksāt 22 EUR kā to piedāvā prasītāja.

Tiesas kolēģija konstatē, ka faktiski abas puses vēlas nodibināt saistību, taču nevar vienoties nedz par tās būtiskajām sastāvdaļām, proti, priekšmetu un cenu, nedz blakus noteikumiem.

Satversmes tiesa uzsvērusi, ka Civilprocesa likuma 128.panta otrās daļas 3., 5. un 7.punkts kopsakarā ar 134.panta pirmo daļu aizsargā atbildētāja tiesības, jo uzliek prasītājam pienākumu pēc iespējas nepārprotami noformulēt savu prasījumu, kā arī iesniegt tā pamatotības pierādījumus.

Prasībā norādītā prasības priekšmeta un pamata skaidrība ir cieši saistīta arī ar tiesas pienākumu pieņemt pēc iespējas nepārprotamu spriedumu. Proti, pēc sprieduma spēkā stāšanās ir jābūt saprotamam, uz ko attiecas sprieduma *res judicata* pozitīvais aspekts – spriedumam ir pierādījuma spēks citā lietā, kā arī sprieduma *res judicata* negatīvais aspekts – nav pieļaujama atkārtota vēršanās tiesā par jau izspriestiem jautājumiem *(sk. Satversmes tiesas 2012.gada 1.novembra sprieduma lietā Nr.2012-06-01 „Par Civilprocesa likuma 128.panta otrās daļas 3., 5. un 7.punkta atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 90. un 92.pantam" 12.punktu)*.

Civillikuma 1533.pants paredz, ka Līgums uzskatāms par galīgi noslēgtu tikai tad, kad starp līdzējiem notikusi pilnīga vienošanās par darījuma būtiskām sastāvdaļām (1470.p.), ar nolūku savstarpēji saistīties.

Savukārt, Civillikuma 1470.pantā definēts, ka būtisks darījumā ir viss tas, kas nepieciešams tā jēdzienam un bez kā arī pats nodomātais darījums nav iespējams. Tādēļ tādās darījuma būtiskās sastāvdaļās neko nevar pārgrozīt pat arī pusēm savstarpēji vienojoties.

Pirmās instances tiesas secinājumu par to, ka prasītāju iesniegtais Līguma par notekūdeņu attīrīšanas ietaišu lietošanu projekts satur konkrētā darījuma būtiskās sastāvdaļas, ir nepamatots, jo pretēji šādam secinājumam, apelācijas instances tiesa konstatē, ka ne minētā līguma projektā, ne prasības pieteikumā, ne lietas izskatīšanas gaitā prasītāji nav norādījuši sava piedāvāta pakalpojuma maksas apmēru, kurš būtu balstīts uz attiecīgi pārbaudāmiem aprēķiniem.

Tas apstāklis, ka prasītāju pārstāve apelācijas instances tiesā nosauca iespējamo maksas apmēru 11 EUR, dalot atbildētājas piedāvāto cenu uz pusēm starp abiem prasītājiem, motivējot ar to, ka prasītājiem pieder "dviņu māja", nevar tikt vērtēts kā Līguma būtiskā sastāvdaļa, jo šādā aspektā prasījums nav ticis skatīts pirmās instances tiesā, bet atbilstoši Civilprocesa likuma 426.panta otrajai daļai apelācijas instances tiesa izskata tikai tos prasījumus, kas izskatīti pirmās instances tiesā.

Turklāt lietā nav iesniegti nedz aprēķini, nedz metodika, nedz dati, pamatojoties uz kuriem, prasītāji uzskata, ka pakalpojuma maksai mēnesī jābūt 11 EUR.

Minētais apstāklis atzīstams par pamatu prasības noraidīšanai.

Konkrētajā situācijā, tiesas kolēģijas ieskatā, pirmās instances tiesai prasības pieteikuma pieņemšanas stadijā, bija jāizvērtē tā atbilstība Civilprocesa likuma 128. panta prasībām vai vismaz lietas izskatīšanas gaitā jāizskaidro attiecīgais trūkums un prasītājiem attiecīgās procesuālās darbības neizdarīšanas sekas.

Taču minētais apstāklis nedod pamatu taisīt pretēju spriedumu lietā, jo tiesas kolēģija atzīst, ka prasība noraidīta pamatoti, turklāt arī apelācijas instances tiesā, prasītāju pārstāve uzskatīja, ka maksas apmērs jānosaka tiesai, vadoties no atbildētājas iesniegtajiem dokumentiem.

Tiesas kolēģija šādu nostāju atzīst par nepamatotu, jo tādējādi tiktu aizskartas atbildētājas tiesības aizstāvēties pret prasību, jo, lai atbildētāja varētu pienācīgi realizēt savas tiesības uz aizstāvību pret prasību, tai ir jābūt skaidrai prasītāju pozīcijai (prasības priekšmetam, pamatam un prasījumiem).

Tiesas kolēģija ņem vērā Latvijas Republikas Augstākās tiesas 2017.gada 24.augusta spriedumā lietā SKC-211/2017 norādīto, ka pēc vispārēja noteikuma civilprocesā strīds vienmēr saistās ar noteiktām civiltiesiskām interesēm, kuru dēļ puse vai lietas dalībnieks ir ieinteresēts tiesai pierādīt tos faktiskos apstākļus, uz kuriem tiek pamatoti viņu prasījumi vai iebildumi *(sk. Civilprocesa likuma 93.panta pirmo daļu)*. Prasītājs cenšas panākt tā tiesiskā stāvokļa, kāds pastāvēja prasības celšanas laikā, grozīšanu, turpretim atbildētājs to nevēlas, jo viņam prasības iesniegšanas brīdī pastāvošie faktiskie apstākļi ir labvēlīgi. Ja prasītājs, ceļot prasību, cenšas atjaunot savas tiesības, kuras atbildētājs ir aizskāris, vai panākt apstrīdēto tiesību atzīšanu, tad prasītājam arī jāpierāda, ka:

1) viņam piemīt šādas tiesības (prasības aktīvais pamats);

2) atbildētājs šīs tiesības aizskāris vai apstrīd (prasības pasīvais pamats).

Turklāt, tā kā puses īsteno savas procesuālās tiesības sacīkstes formā *(sk. Civilprocesa likuma 10.pantu)*, tad „ [..] pušu strīdīgās attiecības tiesai jāizvērtē pēc tiem datiem, kurus puses iesniegušas, un vienīgi šie dati ir nepieciešamais procesuālais pierādījumu materiāls, kuru tā pārbauda un novērtē" *(sk. Bukovskis V. Civīlprocesa mācības grāmata.- Rīga: Autora izdevums, 1933, 235.lp.)*.

Tātad tiesas uzdevums, izšķirot ikvienu strīdu, ir detalizēti izvērtēt, vai prasītāja norādītie apstākļi, kas ietilpst pierādīšanas priekšmetā, guvuši apstiprinājumu, un kādas juridiskās sekas piemērojamās materiālo tiesību normas sastāvs saista ar lietas iztiesāšanas gaitā noskaidrotiem faktiem, taču lietā nav nodibināmas prasītāju tiesību aizskārums, tā apmērs.

Tiesas kolēģija konstatē, darījuma būtiskā sastāvdaļa – maksa par ūdens attīrīšanas pakalpojumu nav nodibināma lietas izskatīšanas gaitā, turklāt, prasītāju piedāvātais līguma projekts nesniedz arī kārtību, kādā varētu tikt aprēķināta maksa par strīdus pakalpojumu, ja pieņem, ka tā varētu būt mainīga.

Šāds tiesas secinājums izriet no piedāvātā līguma projekta 3.2.punkta, kurā paredzēts, ka mēneša maksa var tikt pārrēķināta reizi trīs gados, saskaņā ar iepriekšējo trīs gadu izdevumiem un ņemot vērā plānotos trīs gadu izdevumus.

Taču no minētā punkta nav saprotams, kā tiks aprēķināta maksa konkrētajam īpašniekam, ņemot vērā īpašuma lielumu, skaitu, "no mājas" , no "dzīvokļa" u.tml..

Proti, tiesas kolēģija atzīst, ka arī prasītāju piedāvātais līguma projekta saturs neatrisinās starp pusēm pastāvošo strīdu, proti, vai maksa nosakāma no katra īpašuma, neatkarīgi no tā, cik lietotāji pievienoti attiecīgajam pieslēgumam, vai kā atbildētājas pārstāvis norādīja, no "mājsaimniecību" skaita.

Pirmās instances tiesa nepamatoti uzskatījusi prasību par noraidāmu tā iemesla dēļ, ka prasītāju piedāvātais līguma projekts bez darījuma būtiskajām sastāvdaļām satur arī tā blakus nosacījumus, jo atbilstoši Augstākās tiesas 2018.gada 29.marta spriedumā lietā SKC-70/2018 atzītajam, tiesai, lemjot par pienākuma uzlikšanu noslēgt līgumu, jāvērtē noslēdzamā līguma noteikumi un sprieduma rezolutīvajā daļā jānorāda būtiskie līguma noteikumi, kā arī konkrēti, kādā redakcijā līgums noslēdzams, lai būtu nodrošināta sprieduma izpildāmība.

Šajā spriedumā konstatētie trūkumi, proti darījuma būtiskās sastāvdaļas iztrūkums, ir pamats prasības noraidīšanai, jo prasība nevar tik apmierināta tikai, pamatojoties uz prasītāju iebildumiem par atbildētājas piedāvāto maksas apmēru 22 EUR mēnesī par pakalpojumiem, kas aptver arī citus pakalpojumus, ne tikai notekūdeņu attīrīšanu.

Saskaņā ar Civilprocesa 41.panta pirmo daļu pusei, kuras labā taisīts spriedums, tiesa piespriež no otras puses visus tās samaksātos tiesas izdevumus.

Civilprocesa likuma 44.panta trešā daļa paredz, ja prasība tiek noraidīta, ar lietas vešanu saistītos izdevumus piespriež no prasītāja par labu atbildētājam. Attiecībā par izdevumiem advokāta palīdzības samaksai atbildētājas pārstāvis iesniedzis rēķinu un maksājuma uzdevumu par 350 EUR, ņemot vērā Civilprocesa likuma 44.panta pirmās daļas nosacījumus, tiesas kolēģija atzīt, ka izdevumi advokāta palīdzības apmaksai atlīdzināmi to faktiskajā apmērā, no katra prasītāja piedzenot 175 EUR.

Tā kā prasība tiek noraidīta, atbilstoši Civilprocesa likuma 42.panta nosacījumiem, no prasītājiem par labu valstij piedzenami iepriekš nesamaksātie ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumus, kas lietā kopā sastāda 21,08 EUR, līdz ar to no katra prasītāja piedzenami 10,54 EUR.

Ņemot vērā, ka iesniedzot prasību, /persona F/ nav samaksājis valsts nodevu saskaņā ar Civilprocesa likuma 42.panta otro daļu no /persona F/ piedzenama nesamaksātā valsts nodeva 71,14 EUR apmērā.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 204.[1] pantu prasītājiem ir nosakāms termiņš sprieduma labprātīgai izpildei daļā par naudas summas piedziņu.

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 8., 97., 193., 430., 432., 434.pantu, tiesas kolēģija

n o s p r i e d a

noraidīt /persona E/ un /persona F/ prasību pret biedrību "Privātmāju ciemats "Gundegas" par līguma parakstīšanu noteiktā redakcijā.

Izbeigt tiesvedību prasības daļā atzīt, ka prasītājiem līdz līguma parakstīšanas dienai nav parādsaistību pret atbildētāju.

Piedzīt no /persona E/, dzimuša /datums/, un /persona F/, personas kods /personas kods/, par labu biedrībai "Privātmāju ciemats "Gundegas"", reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, izdevumus par advokāta palīdzību 175 EUR (simtu septiņdesmit pieci *euro*) apmērā no katra.

Piedzīt no /persona F/, personas kods /personas kods/, par labu valstij valsts nodevu 71,14 EUR (septiņdesmit viens *euro* un 14 centi), nosakot, ka šī summa iemaksājama Valsts kasē, NMR 90000050138, BIC kods TRELLV22, kontā Nr.LV55TREL1060190911200.

Piedzīt no /persona E/, dzimuša /datums/, un /persona F/, personas kods /personas kods/, par labu valstij ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 10,54 EUR (desmit *euro* un 54 centi) apmērā no katra, nosakot, ka šī summa iemaksājama Tiesu administrācijai, NMR 90001672316, BIC kods TRELLV22 kontā Nr.LV51TREL2190458019000.

Noteikt /persnona E/un /persona F/ termiņu sprieduma labprātīgai izpildei, daļā par naudas līdzekļu piedziņu, 10 (desmit) dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Spriedumu var pārsūdzēt 30 dienu laikā Latvijas Republikas Augstākās tiesas Civillietu departamentā, iesniedzot kasācijas sūdzību Kurzemes apgabaltiesā un iemaksājot drošības.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese Z.Zaiceva

Tiesnese R.Vīva

Tiesnese A.Klaiše